

[Poul Nielson]

get kritiske over for regeringens håndtering af sagen vedrørende EF-notifikation. Det virker, hvad skal man sige, som om man er håndsky, når man ikke engang har kunnet kommunikere effektivt i den tid, der er gået.

Situationen minder mest af alt om den, man kan se for sit indre blik, hvis man tænker tilbage på sceneriet i en Philip Marlowe-film. Hans kontor ligger på en gang, væggen består af råglas op til en vis højde, og man kommer ind ad en spinkel dør. Så ser man én, der skal aflevere et budskab på kontoret. Vedkommende sniger sig stille hen ad gangen med dukket hoved for ikke at blive set, skubber lige så stille en kuvert ind under døren til Marlowes kontor og lister stille og foroverbøjet væk igen. Det er faktisk det billede, man ser for sig, hvis man skal beskrive regeringens adfærd i denne notifikations sag. Jeg synes ikke, regeringen rutter med loyaliteten over for Folketingets flertal.

Når vi ser på substansen i forslaget, er det jo også ganske fascinerende, at dette statsstøtteprojekt, som sagen jo kaldes i Kommissionens vurdering, skulle give problemer. Det virker højst besynderligt, at denne favorisering af dansk erhvervsliv skulle være et så stort og indviklet problem. Det rimer i hvert fald ikke med regeringens karakteristik af CO₂-afgiftens virkning for dansk erhvervsliv, at det nu skal skabe problemer som et statsstøtteprojekt, men det sætter måske trods alt en del af det, der blev sagt om CO₂-pakken, i relief. I EF-sammenhæng synes jeg tværtimod, der er grund til at sige nu, at den samlede udvikling og hele situationen viser, at det er fortræffeligt, at Danmark og Holland har taget reelle skridt til at få gjort noget ved spørgsmålet. Det mildner i hvert fald det dårlige indtryk af EF lidt her op til Riømdødet, hvor EF ikke har kunnet enes om noget regulært skridt på området.

Socialdemokratiet vil undlade at stemme til forslaget. Det er alene regeringens ansvar at få sagen ekspederet i overensstemmelse med, hvad Folketingets flertal har vedtaget, og det skal ske loyalt og uden tøven. Vi ønsker ikke at blive viklet ind i et medansvar, som kan forplumre, at ansvaret er regeringens. Derfor undlader vi som sagt at stemme, og vi er indstillet på at gå umiddelbart til anden- og tredjebehandling uden yderligere diskussion. Udvalgsarbejdet kan selvfølgelig godt finde sted, men vi mener egentlig ikke, at der er behov for det.

Per Tærshøl (KF):

Hvis jeg skal starte – og det skal jeg jo – må jeg sige, at jeg synes, det var en rimelig god historie, hr. Poul Nielson kom med om energiministeren. For mit vedkommende har jeg lidt svært ved at se, hvordan den fungerende energiminister kan kravle hen til kontordøren uden at blive set, med den størrelse han har.

Det fremsatte lovforslag går ud på at ændre ikrafttrædelsestidspunktet for de love og bestemmelser i CO₂-pakken, som skal træde i kraft den 1. marts 1992. Nu kunne det jo være interessant at starte en diskussion om CO₂-afgiften. Ingen er jo i tvivl om vores holdning i den sag, men jeg har lagt mærke til hr. Poul Nielsons forsonende tone, og derfor skal vi da fra vores side også slå den samme tone an. Forslaget skal jo som bekendt ses i lyset af, at vi har anmeldt nogle love om regler for statsstøtte til EF-Kommissionen, og nu er der en del uklarhed om, hvordan de skal håndteres. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at regeringen er forsigtig i denne forbindelse; det er grunden til, at man har fremsat dette lovforslag, og Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget.

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg skal gøre det ganske kort og sige, at Venstre støtter energiministerens forslag, som det foreligger, og at vi i Venstre betragter sagen som et rent juridisk spørgsmål imellem Folketinget og EF-Kommissionen. Jeg skal i øvrigt blot henholde mig til begrundelsen i ministerens skriftlige fremsættelsestale, og jeg skal også anbefale forslaget til en meget hurtig færdigbehandling.

Riishøj (SF):

Da vi i sin tid vedtog CO₂-pakken, satte vi jo den 1. marts 1992 som ikrafttrædelsesdato for en del af forslagene for at give EF-Kommissionen de to måneder, der er nødvendige for at notificere lovene. Det skete selvfølgelig i forventning om, at den procedure ville gå gnidningsløst – man gav alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med notificeringen, og det var naturligvis grundige oplysninger, fordi det er en ny sag for Kommissionen, noget, man behandler i selve EF-systemet – men sådan skulde det ikke gå!

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi har været til orientering i Energiministeriet vedrø-